

харизвами таквизито дни на Бога, ако не да правимъ добро на другитѣ? И какво пакъ по-голъмо добро отъ туй, да стане челѣкъ причина да са понаучи единъ невѣжъ, единъ неукъ, когото само науката ще уприличи на челѣкъ.

Блазѣ на оногози който, става причина за доброчестината на друго, а особно на подчинения си, на слугата си!! Пакъ горко на онзи, който стане причина за неговата злочестина! Ако има той доволно свѣсть, тя ще го награди още на този свѣтъ за добрата му работа, и ще го накаже за злата му работа, а пакъ слѣдъ смъртъта има пълно въздаяние спорѣдъ работитѣ на сѣкиго. Самата вѣра, която исповѣдвами и чрѣзъ която живѣими съ надѣжда за спасение още и самиятъ здравъ разумъ ни учатъ, че има награда за доброто и наказание за злото, или пакъ за дѣто не сме правили добро, поне тодкозъ, колкото можемъ. Като вѣрвами това и са стремимъ къмъ доброто, значи, че имами вѣра, имами здравъ разумъ и сме още чловѣколюбиви и родолюбиви чловѣци.

Свищовъ
Декемврий 1872.

